TROLLET.

LUSTSPEL i Fyra Akter.

AF

M. ALTÈN

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta lustspel av **Mårten Altén** (1764-1830), inspirerat *L'Esprit follet*, Charles Collés (1709-1783) bearbetning av *La dame invisible* av Noël Lebreton, sieur de Hauteroche (1617-1707), har digitaliserats i augusti 2015 av Kunglig Biblioteket, Stockholm och därefter anpassats för Projekt Runeberg i september 2015 av Ralph E.

TROLLET.

LUSTSPEL i

Fyra A c ter,

af

M. ALTEN.

Anledningen til detta Stvckë är tagen à£ HauterocHE's la Dnme invifible och CoLLés förbättring däraf; 1'Efprit failet,

STOCKHOLM, Tryckt hos Henrik A. NordströMj I 7 9 bPERSONERNE:

. v . »

LINDE. CARLSBERG.

HENRIETTE, Carlsbergs fyfter. JOHANNA, hennes kammarpiga. LÖFGREN, Johannas Kufin. PETTER, Lindes betjent. FREDRIK, Carlsbergs betjent.TROLLET.

FÖRSTA ACTEN.

En Trägård med Ållée.

FÖRSTA SCENEN.

LINDÉ (kommer gående). PETTER (följer honom med trötta och vårdslöfa fteg),,

LINDÉ (i öfverråck med nedflagen hatt och käpp i handen). Men min kära Petter, jag känner inte igen dig. Du har den äran at vara mit fällfkap på min morgonpromenad, och gör mig inte en gång det nöjet at förundra dig öfver någonting af alt hvad vi fett på vägen hit. Du fläpar hafarne efter dig, likfom du gick och drömde. Eljeft plär du ju fquadronera mer än jag orkar höra.

PETTER (fer fig med en maklig lång* famhet omkring). Hvar ä' vi nu då, Her» re?

LINDÉ. Hvar ä' vi? I en trägård, fer du.

PETTER (ledfen). Så!

A

i

LiN'LINDÉ (härmar honom). Så? — Har du nånfin fett en fådan trägård? (Otålig). Se dig bara om!

FETTER. Ja _ nu _ fer jag _

Herre!_Det ä' ftora höga trän, fer jag;

_ det lär ha kollat mycke pengar, alt

det här.

LINDÉ. Och vidare fer du ingenting? 1 dag är du et nöt, Petter!_Har

du under vår promenad heller inte fett fkeppfbron? och flottet? och nya bron? och Guftaf Adolphs bufte? och Operahu-fet? och Prinfeffans palais? och alla de andra fköna hufen på alla fidor? — Säj mig, hvad tycker du om alt hvad vi pafferat? Eller hvad tycker du öfverhufvud om Stockholm?

PETTER,]ag tycker, det är en flor flor ftad, likfom man packat ihop tie andra ftora fläder i en. Bara från vårt

qvarter och hit _ hvad är inte det för

en evig fträcka, herre? Jag trodde, vi fkulle inte hinna dit herrn ville, förr'n i morron bitti'? Klockan har flagit tre fyra gånger fullt, medan vi voro på vägen.

LINDE. Den fom i all fin lifstid aldrig fett någon ftörre ftad, än Öregrund och Öfthammar, borde likväl, tycker jag, göra lite mer väfende af Stockholm, än du gör.

PET-PETTER. Stockholm är hjertans"vackert, herre, det är fant. Men. folket' tycker jag inte mycke om. Jag är rädd före, at jag med min Roflagsärlighet kommer til korta här. Farbror min, lom för Rådmannerna i Öfthanmiar alla vintrar Ikjutfar hit några lais becklömslkor, har lagt mig, at de ä' fulla med fan i Stockholm.

LINDE. Då har farbror din vifst råkat ut för de värfta. Tro mig, min kära Petter, det är här juft loin i Roilagen och öfveralt i verlden} mycke hederligt folk.

PETTER. Menar herrn det? Men jag fruktar, herrn lär fjelf heller inte råkat ut tör de bätta. Eller tior herrn, at den där förklädda Mamfellen, fom är ofs på hälarna i hvar vrå, orkfå hör til hederligt folk? Har hon inte med fagert prat narrat ofs frän den ena dan til den andra, och ändå få vi inte en gång fe} huru hon fer ut i fynen.

LINDE. Tala med mera aktning om denna obekanta. Mon må vara hvem hon

vil _ hennes umgänge förtjular mig.

Hon har förftånd fom en ängel.

PETTER. Ja , fom en al de fvarta, herre. Om hon inte ftod i förbund med fan3 huru kunde hon veta alt hvad vi A ;> mel-'4

mellan fyra ögon tala med hvarann? hu-ru kunde hon lura op ofs på alla våra vägar och ftigar? huru - - -

LINDE. At fäja fanningen _ det

begriper jag heller inte.

PETTER. Det begriper inte herrn?

_Hon kan trolla, herre, eller åtminfto-

ne har hon någon trollkäring i fin tjenft. Tänk bara, herre - - -

LINDE. Din tok! Den främmande Juden, fom kom i vårt fälllkap til fta'n, och bor i näfta rum til våra, är fàkert hennes fpion.

PETTER. Den ftackarn? Han känner ju ingen männifkja, och bryr fig om ingenting vidare, än at bli af med fit plåckfink. Men om han vore aldrig få bekant i fta'n, huru kan han vara få bekant med ofs och våra göromål här? Han har ju aldrig i fin lifstid fett ofs förr'n i Rotebro på vår hitrefa. Huru har han fått veta, at (/>r fig omkring) Mamfell Leonora Fredberg väntar herrn hit lom fin fäftman? at herrns och hännes far ha Kommit öfverens om giftermålet? och at herrn nu därföre är här? Jag har med anin mun aldrig nämnt herrns hemligheter förr'n nu, och ändå vet den obekanta Mamlellen altihop.

LIN-LINDE (i tankarne). Det ar verkli, gen _ underligt.

PETTER (fuckar). Ja ja men _ underligt nog, herre. Öch ändå tror inte herrn, at hon kan häxa?

LINDÉ. Det är häxeri för dumhuf-vuden, Petter.

PETTER. Men et godt råd af et dumhufvud är heller inte at förakta, herre. _ Tro mig, det här ä' inte riktigt.

Folket har nog varnat mig för Stockholmsflickorna, och jag varnar herrn i-gen, jag. Kom ihog bara alt hvad tom händt herrn! — Klockan half tolf om natten kommo vi til fta'n. Morron därpå möter herrn i en gränd tätt utanför vårt qvarter en Mamfell utan anfigte, fom midt på gatan begär audience. Hon inbillar herrn, at det bara kommer an pl

herrn fjelf, at göra en ftor lycka _ och

knall och fall är herrn förgjord af henne

_ glömmer bort at gå til fin fäftmö,

hänger giftastankarne på fpiken, och blir

kär i en _ ja, jag vil inte läja hvad

hon kan vara för en _

LINDE (förtretad). Jag rår dig ock»

få at tiga, flyngel! __ Det är den ärliga-

fte flicka i verlden_et fruntimer af den

bäfta upfoflran _ och 1'äkert af hederligt folk 5 det ler jag i hela hennes up» A 3 fö.förande. _ Om du underllåY dig at fälla et obeikedligt ord om henne! - - - EETRER. Men när fkall då det hälen gång ta en ände , herre ?

LINDÉ. När jag blir få lycklig at få fe henne i fin fanna geftalt.

PETTER. Men _ herrn tar väl inte illa op ännu en fråga _ det kan vara

en ganfka hederlig Mamfell _ men _.

om nu hennes fanna geftalt är fulare än

den hon lånt fig ___ hvad tänker herrn

då göra med henne?

LINDÉ. Det behöfver jag inte grub*

bla på. Hon är vacker fom en dag. _

I går råkade en väderpuft at öpna hennes

ilöja _ hon höll väl i ögonblicket faft

den med bägge händer} _ men mina ö-

gon voro ännu haftigare _ {Med Jörtjus-

ning.) Ach! hvilken bländande hvithet!

hvilken växt! __ Jag var utom mig af

iiöje - - -

PETTER. Och det är herrn ännu, tror jag. _ Men få går det med de unge herrarne! _ Jag, fom genom bekymmer och flrapferingar blifvit gammal i

förtid _ herm får urfäkta mig, men jag

kan inte ha på mit famvete, at jag inte fagt herrn mina välmenta betänkligheter .— jag tror, jag, om det lönte mödan at fe h>-nne3 få hade herrn längele'n fått

den7

den äran. Vil herrn flä vad med mig, at hon är ful?

LINDE {leende). Din narr! _ jag får fnart öfvertyga inig om min lycka. I afton vil Hon låta föra mig til fig.

PETTER. Och herrn tänker verkligen helfa på henne?

LINDE. Hvilken fråga!

1JETTER. Gå, gå, herre! _ Men om det inte bekommer herrn väl, få har herrn at fkylla fig f]eif. Jag har fräliat

mit famvete. __ För tufan knäflar! Ar

hon ofs inte åter igen på hälarna]

ANDRA-SCENEN.

DE FÖRRE. JOHANNA (kommer).

HENRIETTE (på litet làngre afflånd.

Bdgqe masqurrade).

PETTER. Var det inte det jag tänkte? Ha de inte vädrat op ofs nu igen? Ser herrn nu?

LINDE. Det är bira hennes piga.

PETTER. Mamfellen är heller inte långt borta. Tie ileg härifrån lurar hon på herrn. Man kan bli galen!

JOHANNA (til Lindé). Min herre, om Ni behagar fe Er omkring, få förftår Ni mit ärende.

A 4 LIN-8

LINDÉ. Pu har det välkomnafte ä*

j-ende i verlden, min flicka. (Springer Henriette til mötes, och gar ffled henne i en al* lie på fidem.)

TREDJE SCENEN.

JOHANNA. PETTER.

JOHANNA. Herr Petter tycks inte vara vid godt humör i dag.

PETTER. Kan väl vara.

JOHANNA. Hvad fattas honom då?

FETTER. Vil hon vcta't?

JOHANNA. Hahaha| Likfom jag änte längefe'n vilste det! Jag vil bara höra, om han vågar fäja ofant för niig.

PETTER < aj fide s). Det vet hon ock-få! Och ändå tror inte min herre, at

fan är med i fpelet! _ (Hååtj. Säj mig,

min ofynliga jungfru, huru länge fkall hon och hennes Mamlell gå lå här och fpöka för ofs midt på ljuta da'n?

JOHANNA, Anda til hans herre gett Mamlell Leonora korgen.

PETTER. Men jag lkall fäja henne wpriktigt, jag är ingen älfkare af förkläd-' da fruntimer, Om jag vore i min herres fltälle a få hade jag länge fe'n förlorat tålamodet^ Antingen ikull? hon vila fig fom

Gud

Gud har fkapat henne, eller bad jag henne gå för fan i - - - dit hon kom ifrån 9 ville jag fäja.

JOHANNA. Det vore det fäkrafte

fättet, at aldrig bli at med ofs. _ Jag

Ikall fäja honom, min kära Petter, min Mamfell ftår i förbund med et troll, fom ftraxt underrättar ofs om hvart hans herre tar vägen, och om.alt hvad Ni göra och tala med hvarann. Hans herre får knapt riyfa, förrn vi veta det, och min Mamfell inom famma ögonblick kan fäja profit,

PETTER. Men om min herre alde-les inte går ut då? _

JOHANNA. Så går vårt troll in til honom genom nyckelhålet.

PETTER. Hvad? genom nycklar och. lås?

JOHANNA. Jag fkämtar inte, det kan han lita på. Sä ofta herr Petter talar med (in herre, få uprepar trollet hvart enda ord igen för ofs, likfom et echo. Och väl tie gånger har jag haft luft at be trollet ftoppa munnen pä honom, när han gett (in herre fina fluga råd, angående ofs. — Akta fig, Petter, jag rår honom det. Blir hans herre min Mamfell otrogen, fä ar han olycklig. Då (kall trollet fpöka hos honom alla nätter, och A 5 ny*nypa honom • - • (Sträcker ut handen, tik* fom kon ville fatta honom i ndjan).

PETTER. Ack herre je - - - Jag vil aldrig fäja nägot mer, om min herre ockfå blefve kär i en fatan. Söta hon! fkicka inte troHet til mig! Jag är få rädd för fpöken, fom för den onde!

JOHANNA. Vil han låfva mig då, at aldrig mer afråda fin herre från fin lycka?

PETTER Offidet). En vacker lycka!

JOHANNA. Inga betänkligheter! — Jag Ikall fäja honom, Petter, min Maro-fell är en {kattkammare, där en älfkare finner alt hvad han kan loka: förmögenhet, vett, godt hjerta och _ en vacker

huftru.

PETTER. Är hon verkligen naturligt vacker? Har hon inte lånt något af trollet? Är det hennes egna ögon, fom hon fer med?

JOHANNA. Aldeles hennes egna ö-gon, enkom gjorda åt henne, och kofta henne intet runitycke. Hvad tnig angår, få är jag väl inte aldeles få vacker, fom min Mamfell; men inte heller få ful, at inte herr Petter lkulle kunna bli kär i mig.

PETTER (afßdes). Gu' bevara mig! (Högt.) Tyck inte illa vara, min vackra

hon!hon! men jag kan inte bli kär jag inte.

JOHANNA. Det går af fig fjelft, det, fkall jag fä ja honom, bara han får fe mig förft.

PETTER. Ja det tror jag, om hon tar trollet til hjelp, få - - -

JOHANNA. Lika mycke! Vi fka nog komma öfverens. Han fkall inte förlora på mig. Vet han, jag kan ockfå

trolla _ och det fkall han få lära af

mig.

PETTER. Nej, befvära fig inte med det i_det är jag för tjockhufvad til.

JOHANNA! Hokus! Pokus! Filias! Horribilicriblifax! Säj dst efter för ro Ikull!

PETTER. Det är mig omöjligt!

JOHANNA. Bara tre ord til, få är han olyrilig. Tänk bara, hvad det är roligt at gå ut och in hos folk, och vara olynlig!

} ETTER. Ja, om man inte förut niåfte gå i förbund med fan!

JOHANNA. Hvad gör det? Mycken ära för herr Petter, om herr Urian

behagade träda i alliance med honom. __

Men fe där kommer vårt unga herrfkap igen —

FJER-FJERDE SCENEN.

LINDÉ. HENRIETTE. DE FÖRRE.

LINDE (Jynes fortfåtta fit fcimtal med Henriette). Nej, Mamfeli, om Ni hade den ringafte godhet för mig, omöjligen kunde Ni längre fätta mig på et få hårdt prof. Unna mig äntligen den lyckan, at lå fe den jag tiiber.

HENRIETTE. Bed mig inte vidare om något, fom jag nödvändigt måfte af-flå Er. Ni vet mina ikäl. Juft för det jag känner mig ega rätt mycken godhet för Er, vågar jag inte uptäcka mig, innan jag fullkomligt förfäkrat mig om Ert hjerta.

LINDE. Huru länge fkall Ni då tvifla, at det tilhör Er?

HENR. Så länge Leonora är min rival.

LINDE (otålig). Leonora? Hvilken riva IL En perlon, fom min far förefla-git mig, för det hennes far var hans ungdomsvän. Jag har ju inte en gång fett henne.

HENR. Så mycke värre! Hon är ällkvärdare än Ni tror.

LINDÉ. Hon må vara en ängel! Det är för fent. Det är nu blott Er jag kan älflia, Er3 iom jag evigt - -

HENR,HENR. Och Ni har fett mig äfven få lite.

LINDÉ. Men jag har talt med Er __ öfvertygat mig om ert hjerta, om ert förftånd, och i Er funnit den enda flicka,, med hvilken jag hoppas kunna bli lycki hg.

HENR. Men Er far - • -

LINDE. Är långt ifrån at vilja påtruga mig fit val. Tvärtom öfverlåter han mig gärna åt mit eget. Han har aldrig hindrat en önfkan, fom varit vigtig för min fällhet. Leonora fkall i dag få veta, at jag inte har något hjerta för hän-ne. Men då, Manifell, lät mig intet ö-gonblick längre plågas af min otålighet.

HENR. Ach, Linde, var öfvertygad, at jag f]eif fmärtas af detta upfkof. Jag är en flicka, och ingen fmula mindre fåfäng än alla andra. — Men ännu et vilkor! Ni målte välja det delikatafte fätt at fkilja Er vid Leonoraj ty hon förtjenar all möjlig aktning.

" LINDE. Och ert tänkefätt förtjenar, at jag med nöje upfyller alla edra vilkor.

HENRIETTE. Farväl!

LINDE. Ni vil redan lämna mig?

HENR. Jag mäfte - - -

LINDÉ, Utan at tilfredsftälla min önlkan?

HEN-HENRIETTE (fattar med ömhet hans hand). Tålamod! (_Går med Johanna).

FEMTE SCENEN.

LINDÉ. PETTER.

LINDE (otålig). Hvilket oförtjent

mifstroende!___Nej, hon har rätt.

Jag bör förft vara fullkomligt fri från Leonora. _ Hvad menar du, Petter?

PETTER. Ingenting, kära herre.

LINDÉ. Är du inte ockfå af famma tanke ?

PETTER. Åh jo.

LINDÉ (ht nr fig förtroligt mot hans (kiillra). Men är hon inte älfkvärd?

PETTER. Utan tvifvel.

LINDE. Hvilket förftånd!

PETTER. Makalöit!

LINDE. Och hvilket behag, hvilken ädelhet i hela hennes väfende! Eller huru?

PETTER. Ja, ja, kära herre!

LINDE. Hvad har du pratat för godt med hennes piga?

PETTER (Jorldgen). Jag minns inte nu mera.

LINDE. Har hon inte fagt dig något om lin Mamfell?

PET?15

PETTER. Jo hon har - - -LINDE. Nå hvad har hon? PETTER. Jag törs inte tala om det. L3NDE. Hvarföre inte, när jag ber dig därom?

PETTER. Urfägta mig herre, — men det kan lyftna -pä ois»

LINDÉ. Hvad för flag? PETTER. Trollet, kära herre. Det är ofynligt.

"LINDÉ. Trollet är ofynligt? Ha-håhå! Hvad drömmer clu för godt?

PETTER. Skratta inte, herre. Det är fäkert här, faftän vi inte fe det.

LINDE. Din narr! Hur' kan du vara galen nog at tro - • -

PETTER". Galen, herre? Jag kunde ju f]eif lå lära trolla, om jag ville.

LINDE. Hvad fan har du fått i Ikal-len på dig? _ Kom lät ofs gå hem!

SJETTE SCENEN,

DE FÖRRE. CARLSBERG.

(Carlsberg och Linde gå hvarann förbi, utan at hel/a, men vända fig ßraxt om, och igenkänna hvarann med förundran).

CARLSBERG (til Linde). Får jag tro mina ögon ? LIN-u6 ==

LINDÉ. Är det Ni, Carlsberg?

CARLSBERG. Är det Ni, Lindheint?

Det fägnar mig oändligen at ännu en gång få fe Er här i verlden!

LINDÉ. Och mig inte mindre!

CARLSB. Men hvad kan föra Er til Stockholm?

LINDE. Jag är här i affärer.

CARLSR. Och i behagliga affärer a .hoppas jag? Kan jag tjena Er?

LINDE. Atminftone med et godt råd. Jag behöfver en vän.

CARLSB. Här har Ni honom. Vår vänlkap är inte af det flaget, fom mail fliltar för dagen. Jag glömmer aldrig hvad jag är Er förbunden. Hvad hade det blifvit af mig i Finland, om inte Lindheim varit?

LINDE. Som det förfta bevis af Er vanlkap måfte Ni i förhand låfva mig två ting: at aldrig mera nämna denna lilla tjenft och detta namn.

CARLSBERG. Hvad?

LINDE. Omftändigheter tvingade mig at då för tiden antaga det. Jag heter Linde.

CARLSBERG (hcißigt). Från Cathri-neholm ?

LINDE Qårundrad). Är det Er redan bekant ?

CARLS.CARLSBERG (leende). Åh mycke mer! Jag vet- til och med hvad Ni har för affärer. Alt går efter er önfkan. Ni behöfver bara vifa Er, för at behaga Leonora.

LINDE. Ni fätter mig i ftörfta för-undran _

CARLSK. Leonoras far är min vän. Vi ha inga hemligheter för hvarann. Se det är hela gåtan. Namnet Lindé, fom var mig aldeles obekant, gjorde mig något betänklig vid detta giftermål. Jag beklagade Leonora, at hon fkulle lkickas til det ensliga Cathrineholrp, likfom i lands-flygt. Hon f]eif tycktes ockfå vara gaii-lka lite böjd därtil. Men hon fkall vilst bli ganfka nöjd med fit öde, få fnart jag-får i aj a henne, at Linde är Lindheim, om hvilken jag förut berättat henne alt det goda han förtjenar.

LINDE. Men jag ber Er, min vän ! om Leonova ockfå vore nog olöriigtig at ej ha någon betänklighet vid at förenas med en man, fom hon inte känner- fa fök Ni at afråda henne ! — Jag har tufen fkiil at afflä från detta giftermål, och Ni fkulle lätta mig i en oändlig förbindelle, om Ni ville hjelpa mig därifrån.

CARLSB. Hvad lager Ni?

LINDE. Sanningen, min vän. _ Gå

til Leonoras far _ förfäkra honom, at B jag18

jag vet värdera den äran at få bli hans måg; men fäj honom tillika, at en om-ftändighet, fom jag inte kunde fe förut, hindrar mig at emottaga denna ära — Säj honom - - -

CARLSB. Men, min vän, har Ni ockfå betänkt, hvad Ni gör V __ Förhafta Er inte! Kanlke Ni ännu inte nog känner Leonora.

LINDE. Jag känner henne aldeles inte.

CARLSB. Så mycke mindre bör Ni

LINDE. Så mycke mer bör jag i tid - - -

CARLSB. Man har kanlke gett Er någon fördom emot henne, men hennes åfyn, hennes bekantlkap - - -

LINDÉ. Ach, när hjertat redan är fullt, emottager det inte mera något intryck. Jag högaktar Leonoras egenfka-per; jag erbjuder mig til alla formaliteter, fom kunna mildra hårdheten af detta fteg; men det måfte tagas. Jag är redan fänglad på et annat håll.

CARLSB. Här? i Stockholm? Hvilket föremål - - -

LINDE. Det är den fällfyntafte händelfe i verlden — en verklig roman __

Ni lkall häpna, när jag berättar Er —

CARLSB,CARLSB. Förlåt mig, min vän! Et ord! — Från denna ftund är Ni i mit våld. Ni fkulle förolämpa mig,

om Ni häldre logerade på en källare än hos mig. Ni håller väl til goda med husmanskolt och en god vilja? Eller huru?

LINDÉ. Jag ber Er, ingen olägenhet för min Ikull - - -

CARLSB. Och inga komplimenter! eller måfte jag återkalla min välmening. Jag har juft jämt et rum ledigt i mit hus.

Beqvämlighet och frihet _ mer kan jag

inte bjuda på.

LINDE. (fattar han* hand). Det är ju alt hvad man kan önfka fig här i verlden. Jag emottar med nöje ert gäftfria anbud.

CARLSB. Lät ofs nu inte förlora tiden här! Kom! Er roman kan Ni berätta mig på vägen, om Ni behagar.

PETTER C til Carlsberg). Och mig fä-jer herrn ingenting? Hvar Ikall jag då ta vägen med våra faker?

CARLSBERG. Följ med ofs, min gynnare 3 och var obekymrad!

iDc gà.)

ahANDRA ACTEN.

Henriettes Rum.

FÖRSTA SCENEN.

HENRIETTE. JOHANNA. {Utan

masque.)

JOHANNA. Vet Mamfell ockfå hvad rum han får?

HENRIETTE. Kanike värt fordna fängelfe?

JOHANNA. Precift!

HENR. Det är fant, alla de öfrige rummen äro uptagne.

JOHANNA. Jag glömmer aldrig, huru Mamfells ftyfmamma_lali' grälmaker-

ikan — plägade infpärra ofs inom de där fyra väggarna, och åkte enfam til affem-bléer och fpe&alder, för at undvika jämn-förelier mellan fin egen värda perfon och fin ftyfdotters.

HENR. Men det voro ändå lyckliga

tider__När vi mången gång ftulo ofs ut

genom vår lönndörr, och öfverralkade våra vänner, eller gingo efter på fpektaklet,

och fatte ofs i en grillerad loge _ jag

vet inte _ men jag tycker Ijelf, jag ar

numera inte hälften få luftig, fom jag då var.

jo-JOHANNA (med en Juel). Ja, ja, förbuden frukt fmakar altid väl.

HENR. Men'hvem är då den där min brors gode vän, fom fkall logera här?

JOHANNA. Hans namn vet jag inte. Herr Carlsberg har bara fagt mig, at det är en ung vacker herre. Och därvid fåg han få betänklig ut. I förtroende,

Mamfeli_bara han inte kommer på det

infallet at göra lin fvåger af hononi!

HENR. Hm! En fådan kan jag väl fkaffa honom, utan at han befvärar fig.

JOHANNA. Det är fant, jag glömde Herr Linde.

HENR. Ach, Johanna, om jag ock-få kunde glömma honom!

JOHANNA. Aha! kommer det nu förft efter? Så går det, när man inte vil låta råda fig! Då fpelet började s, och. jag bad Mamfeli akta fig, och inte våga lig f]eif för djupt in i faran _ja då hette det: "håll mun på dig, och prata inte dumheter"! — Men mina dumheter voro inte få dumma heller _ det har utgången vi fat.

HENR. Tig! eller träter jag pä clig,

JOHANNA (ironifit). Förlåt mig, Mamfeli_jag fer väl, jag har orätt denna gången ockfå. Ni har ju vunnit ert B 3 än-ändamål; Ni har förloßat Màmfell Leonora från en fäftman, fom hon var rädd före likfom för döden; och hon och hennes tilbedjare ha nu at tacka Er för hela deras lycka. Men at Ni f]eif fkulle fallna i det nät Ni lade för en annan — defc var väl juft inte i er plan, tror jag.

HENR. (JöttX Johanna!

JOHANNA, (leende). Hvad befaller Mamfell? _ Ska vi gå och föka op honom igen?

HENR. Jag kan inte bli ond på dig; denna gången har jag väl förtjent at du roar dig på min bekoftnEd.

JOHANNA. At jag roar mig? Långt därifrån, Mamfell! Därtil är laken för alf var fam,

HENR. Ty värr!

JOHANNA. Jag fer nu ingen ann' råd, än at Ni uptäcker Er för honom ju förr defs häldre.

HENR. Men om han då inte mera finner mig ällkvärd?

JOHANNA. Det fruktar Ni väl in-

te på alfvare ? _ Så litet förtroende har

aldrig någon flicka til lig ßelf.

HENR. Den ianna kärleken känner altid fruktan.

JOHANNA. Så lät mig fatta coura-

ge i honom!_Kommer MamfelHhog vår

gamla vifa ? Re>Rena himlanSjen lönn Äntligen et troget bröß

Jag fvarar före, at det går bra, jag. Den lom har läft få många romaner fom vi bägge, lkulle inte fjelfve kunna fpela en liten roman? Vår handtlangare, min Kufin, är heller inte något fårhufvud. Defc ges infödde Franfofer, fom inte rådbråka Svenlka pulsluftigare, och inte parlera fit eget modersmål bättre än han.

HENR. Ja, hittils har han fpelt fin role förträffligt.

JOHANNA. Hvad fom mäft roar

mig, är Petter. _ Han tror, at vi äro i

complott med hin håle f]eif, och gör ofs den äran at hålla ofs för et par häxmä-fterinnor af förfta rangen. _ Jag har inbillat honom få mycket om et troil, fom vi ha i vår tjenft, och om trolleri och om konflen at göra fig ofynlig, at han nu är aldeles förryckt. Bara vi nu få nycklarne färdige til hans kappfäck och til hans herres koffert, och han hittar på raritéterne, fom Kuiin min lkall praktifera dit, då är fan aldeles lös.

AK*ANDRA SCENEN.

BE FÖRRE, CARLSBERG,

CARLSRERG. Go' morron, Henriet-te! (Til Johanna J) Jag har något at tala nied min lyfter, Johanna!

JOHANNA (Jagt a til Henr i etts). Märker Mamfeir något?

TREDJE SCENEN.

HENRIETTE. CARLSBERG.

HENRIETTE. Är det fant, min bror? Jag har hört, at du Ikall få et mycke kärt främmande ?

CARLSBERG. Och fom inte bör vara dig mindre kärt. Det är juft famma vän, fom frälfte mit lif i -Finland.

HENR. Hvad? Lindheim?

CARLSB. Inte mera Lindheim ; det var bara et lånadt namn. Han heter Linde.

HENR. Leonoras fäftman?

CARLSB. Fordne fäftman?

HENR. Fordne fäftman?

CARLSB. Så godt fom fordne. Han har bedt mig, at ge hennes far igen lit löfte. Herr Fredberg lär heller ingenting ha däremot — ty han ångrar verkligen

den-denna förbindelfe, fen Dalbäck börjat anhålla om hans dotter. Och hvad min vän Lind.; angår, få har jag ämnat honom _ åt dig.

HENR. Åt mig?

CARLSB. Ja juit åt dig! Det är ba-ra en enda liten omftändighet i vägen.

HENR. Och den är?

CARLSB. At han knapt fick ftiga ur chaifen, när han kom til fta'n, förr'n han _ blef kär.

HENR. Blef kär?

CARLSB. Eller rättare, förgapadei

fig. _ Det har händt honom någonting,

fom, få mycke jag vet, här i fta'n ännu

aldrig händt någon annan. _ Et obekant

masqueradt frnntimer har altfedan hans hitkomft oblygt förföljt honom på gator

och promenader __ hon fmickrar honom

med en romanlik kärlek och lyfande ut-figter. Kort - - - föreitäil dig alt det öfriga ! Efter min tanke är hon antingen galen eller en bedragerfka. Eller hvad tycker da, Henriette?

HENR. (förlägen). At fluta af din be-berättelfe - - -

CARLSB. Den unge herrn hade väl inte bordt blunda och fpringa i fnaran. Men i kärleksaffärer tycks han ännu vara en Abcdarius „ Likväl et fel, fom Damerna gärna B 5 för-förlåta en vacker karl, eller huru, min fota fyller?

HENR. (Jom förut). Min bror! — CA.RLSB. Hvad menar du, Henriette ! om vi bägge åtogo ofs at frälfa honom ur den där plumpa fnaran?

HENR. Men min bror,_hur' kommer du på det infallet _ at blanda mig

i fpelet ?

CARLSB. Håller du då det fpelet för få fvårt? Ingenting mindre! Et alfvar-fanit ord från min lida, et par blickar från din - - -

HENR. Du behagar roa dig med

mig i dag _

CARLSB. För ingen del _ Det är

mit rena alfvare. _ Dock— innan vi tala vidare därom , fkall du lara känna honom.

HENR. Förlåt mig, min bror-! Innan han afbrutit lit äfventyrliga umgänge ined den obekanta Mamfellen, vil jag in-te fe honom.

CARLSB. (leende). Redan fvartf]uk? __ Men vore det inte mer ära uti at köra bort fienden 3 än at intaga en tom fällning?

fjer-FJERDE SCENEN.

DE FÖRRE. FREDRIK.

FREDRIK. Den främmande herrns faker, fom fkall bo här - • -

CARLSB. Jag kommer ftraxt. (Fre.

drik går)._ Men hör du, Henriette, om

Ni nu råkade at bli bekanta på et annat ftälle ? .

HENRIETTE. Hvar då?

CARLSBERG. Du vet, at i afton ä-ro vi budne på bal hos CommerceRådet. Om jag nu tog Linde med mig dit?

HENRIETTE. Som du behagar. Men jag förbehåller mig, at mit namn, mit viftande i dit hus, och om det är möjligt s hela min exiftence för det förfta blir en hemlighet för honom.

CARLSB. Hvilken caprice! _ Men lika mycke. Efter du lå vil, fkall jag inte förråda dig! (Gdr.) -

FEMTE SCENEN.

HENRIETTE. JOHANNA.

JOHANNA (kommer in/prtngcmde på fcetien genom en annan dörr). Lycka til, Mamfell!

HENRIETTE, Til hvad?

JO-JOHANNA. Jag vet altihop. Mam-lell tar väl inte illa op, at jag den här gången lyftnat lite"?]ag kunde in-

tej hålla mig. _ Hahaha! Linde er

Brors vän! Er bror friar för er älfkare!

__ Men han friar utan fullmagt — det

är det fämfta. Ddrjöre gaf Mamfell honom korgen för denna gången, eller huru?

HENR. Flicka, jag tror du vet alt hvad jag tänker.

JOHANNA. När man är upväxta barn ihop, och öfver tjugu år troget delat nöd och luft med hvarann - - -

HENR. Men hvad menar du, at jag nu tänker göra ?

JOHANNA. Spela romanen til flut, och låta kärleken fullborda hvad han bör-jat.

HENR. Aldeles. Jag måfte i denna dag ge honom et rendez-vous, och fätta honom på det lifta profvet. Fort! fäj mig ! hur' fkall jag underätta honom därom.

JOHANNA. På behörigt vis: _genom en billet.

HENR. Men huru vil du praäifera til honom den?

Jo-

JOHANNA. Helt naturligt! Genom lönndörren fmyga vi ofs in i hans rum, och lägga billetten på bordet. Förträffligt ! Den dörren kan ockfå bli ganfka nyttig för hvarjehanda häxerier, fom mit troll fkall fpela den tappre Petter.

HENR. Kom! Vi ha ingen tid at förlora. (De gä.)

SJETTE SCENEN.

Lindes rum.

PETTER och FREDRIK (b dr a in en koffert och en happfdck).

FREDRIK. Sätt ner här!

PETTER. Hå! du har kört mig få fort opföre trapporna, at jag är aldeles

andtruten._ Det här är fåledes vårt her-

berge? _ Hm! för det prilet kan man

inte begära ftort bättre!

FREDR. Rummet ligger åt gården, och därföre kan din herre fofva få mycke bättre. Orri dagen är ju herrarne fällan hemma.

PETTER (/ätter fig gråviteti/Tit i en Mnflol). Det var en herrlig fiol! Hvad jag här Ikall Inarka!

FREDR.

i • 'FREDR. Om din herre ikrifver gärna, få ftår där et bord, hvarpå han finner alt hvad han behöfver __ bläck, penna och papper.

PETTER. Det är alt bra! Men hur5 ßår det til med reften här i hufet ? Får man ockfå bra til bäfta hos din herre? Ty, ofs imellan fagdt, om magen inte har fin riktiga förplägning, få är man altid få o-mornad, och duger inte för två ftyfver.

FREDR. Bekymra dig inte! Håll dig bara til mig! Dricka och bränvin och fkinka och kalfftek - - -

PETTER. Det är juft min fak? _ Hör Fredrik! det är ju middag riu. Hvar är köket?

FREDR. Jag Ikall ftraxt vifa dig vä» gen. Kom!

PETTER. Det är väl fäkert lås för det här rummet?

FREDR. Läs bara väl igen dörren, få har det ingen fara. (De gå, Dörren igtnldjes utanför Jcenen).

SJUNDE SCENEN.

HENRIETTE. JOHANNA (tomma in genom en lönndörr).

JOHANNA (Jlår igen dörren), Vår machin är ännu i godt ftånd. Ser Mam-

fell?

/feil? Tapeten betäcker hvar fpringa _ aldeles ft>m förr i verlden. Inte det rin-gafte fpår til en lönndörr!

HENRIETTE (med en hoplagd bittet i handen). Men om man nu öfverrumplade ofs här? —

JOHANNA. Vi höra ju, om någon

kommer _ och hvem fkulle komma?

Herrarne äro utgångne._Är bilieten färdig?

HENR. Jag fkall bara fätta til et par ord, och ålägga honom den djupafte tyftnad.

JOHANNA. Åh, en älfkare tiger al-tid, när han ingenting vet.

HENR. Han vet nog, för at kunna göra mig mifstänkt hos min bror. (Sätter fig til [kr ijb or det.) Men hvar lägger jag bilieten, få at den inte faller i min brors , händer, i fall han f]eif förer Linde op på fin kammare? Om de finna honom ihop, få läfa de honom ockfå ihop.

JOHANNA, (befinnar ßg et ögonblick).

Tyft! _ Hvarföre ha vi fkafFat ofs de

här? (Tar fram tvänne nycklar). Min herr Kufin gaf mig dem för en liten ftund Ie'n. HENR. Vidare?

JOHANNA. Jag öpnar kofferten och lägger bilieten öfverft. Så fnart han tittar därin, fkall han nödvändigt falla honom i ögonen. HENR.HENR. Et godt infall, Johanna. Häns forundran fkall inte bli liten.

JOHANNA. Om "ban fen inte tror på häxeri, måtte han Ijelf vara aldeles förhäxad.

HENR. Läs op kofferten 5 jag fkall imedlertid fkrifva hvad fom fattas.

JOHANNA (fedan hon opnat kofferten). Hvad kläderna angår, få tycks vår ällkare jutt inte ha elak fmak. Se bara, Mamfell! (Tar op och vi}ar henne en röck).

HENRIETTE Cbetraktar den et ögon-blick). Färgen är mycke väl väld.

JOHANNA (hänger den öfver en fiol). Den här är fäkert ämnad til brudgumsrock. Hm! Hvad fom är godt nog åt Mamfell Leonora, kan duga för annat folk ockfå.

HENRIETTE (ßrifver). Din toka!

JOHANNA (fortfar pt vifitera). Ah! hvad iuperfina och fnöhvita linnkläder! och få parfumerade! (Luktar).

HENR. Flicka! jag tror du vänder op och ner på alt hvad där finns.

JOHANNA. Jutt det är min affigt. Där trollena fara fram, får ingenting bli

på fit ftälle. _ Nu (ka vi gå från det

vackra til det fula. (üpnar kappfäcken). Se

här prelentera fig herr Petters lösören.__

Fy! Det var en helt annan parfum!_En

to-tobakspipa — en utnött kortlek — Nå har man fett på maken? En bok ockfå?

'— Hvad kan det vara för, vitterhet?__

Njuag jpar och fan tar — Ah, fer där faller et bref på golfvet. Förer herr Petter ockfå correfpondence? — Af hvad fort kan den väl vara? (Ld/er).

"Min fockerlöta güldängel! Ma altid "väl"!

Et kärleksbref!

"Jag hör 3 at du i morgon refer til "Stockholm, och det gör mig hjertligejt "ondt. Farväl, mit hjerta, och kom fnart "frilk och lund hem igen, och jag fänder "med dig åt min bror et par fkarpoftar "och två par vantar och en fårbog, fom "är ftalldräng i Kungens ftall, och hell» "honom på mina vägnar, och haf mig kär "i nöd och luft".

Utan namn_ aldeles på ftora vifet.

(Söker vidare.) Aha! en penningpung! den har jag länge fökt! — Ser man! han är inte få tom heller! Sex blanka riksdalrar och fraåpengar til! (Stoppar pengarna hos fig). Det fkall bli et vackert fpekta»

kel! _ Tyft, jag fkall förvandla hans

ikatt i en hand full nötter. Til all lycka har jag några ftycken hos mig. __

Nu är det bra! _« (Knyter igen pungen)a

Pipan och brefvet fkall jag lägga,- utanpå C kapg'kappfäcken, få märker han ftraxt at det inte är riktigt. , \

HENRIETTE {vifar henne hUleten). Månn någon kan känna igen min ftyl, Johanna?

JOHANNA (betraktar honom). Rok-fiäfverne äro ju få ftora, at mormor min fkulle kunna läfa dem på tie fteg utan glasögon. I nödfall kan Mamfell allting, märker jag.

HENR. Ja, fer du, jag fruktar, at han oaktadt mit förbud fkulle kunna vifa min bror billeten. (Johanna lägger billeten i Lindes koffert och läftr igen honom). Nej vänta, läs inte igen ännu!

JOHANNA. Hvarför inte?

HENR. Du glömmer ju räcken.

JOHANNA. Nej, han är juft på frt ftälle. Herrn och drängen Ika bli lika förvånade. — Jag hör något buller — Fort, Mamfell! (De gå genom lönndörren).•

Åttonde scenen.

CARLSBERG. LINDE. PETTER.

CARLSBERG. Om det här rummet inte fkulle anftåEr, få byter jag med Er.

LINDÉ. Oändligen förbunden; men jag tror jag fkall finna mig förträffligt här.

CARLSB.35

CARLSB. Det fkülle fägna mig. __ För öfrigt disponerar Ni Er hos mig, foni Ni behagar. Ni är herre i hufet få väl fom jag. Vi hälfa på hvarann, och lämna hvarann, — aldeles utan tvång. — (Ser på klockan.) Kökspigan tycks ha mifsräk-nat fig på en timme. Jag måfte fkynda på henne lite. (Går och kommer tilbaha). Tro inte, at vi alla dar fpifa få fent. At fäja fanningen _ man var i köket inte beredd på något främmande i dag_

LINDE. Således, ändå olägenheter för min Ikull?

CARLSB. Bry Er inte om det! I kök och källare är jag en ftor vän af o-lägenheter. (Går).

nionde scenen.

LINDE. -PETTER.

PETTER. Det kallar jag hederligt tänkt, herre!

LINDE (tar frcim et bref). Se här Petter, gå til Grofshandlaren Björnfon, få får du pengar för det här brefvet.

PETTER. Det är juft i micldagsftun-den nu, herre. Herr Grofshandlaren fitter fäkert och fpifar.

C 2 LIN-LINDE (fer fig om). Hvad är det för vårdslöshet?

PETTER. Hvad då, herre?

LINDE (förtretad). Ser du inte, flyn-gel? Hvarföre hänger min råck där på fiolen?

PETTER. Hvad för en råck, herre? Herrens kläder ligga ju alla i kofferten.

LINDE". Alla? Hvad är då detta för flag? (Skuffar honom til fiolen).

PETTER. Det är inte herrns råck.

LINDE. Inte? Och ändå famma färg, famma flags knappar och foder?

PETTER. Om jag inte fjelf med egna händer packat in - - -

LINDE (tcir fram några papper ur råckfickari). Och de här papperen? _Inte min råck, fäjer du ?

PETTER. Jag har åtminftone inte tagit ut honom, jag inte.

LINDE. Du ljuger.

PETTER. Om jag ljuger, herre — Om jag här i rummet nånfin öpnat någon koffert, få - - - Ach, herre, hvad fer jag? Min kappfäck har ockfå haft anfäktelfe.

— Min pipa! Och Stinas bref! _ Det

är inte riktigt här i hufet heller, herre.' Jag måfte på Hunden fe åt, hur' det Hår til

innanföre. (Öpnar happfdchen). __ Ah, jag

an«andas igen! Där ligger min penningpung, Gu fke lof! __

LINDE. Din narr, hvad menar du?

PETTER Copnar pungen och finner not-terne). Tröfta mig! tröila mig!

LINDE. Hvad fattas dig?

PETTER. Et rep, herre!

LINDÉ. Ingenting ,annat?

PETTER. Hela min contanta egen-dom, i min anletes fvett med gud och ä-

ran förtjent _ 6 blanka riksdalrar och 2

plätftycken och 4 fexmarksftyQken och 8 ftyfver i löspengar _

LINDE. Nå?

PETTER. Är til fanders.

LINDE. Hvad?

PETTER. Se här herre!.— I nötter har trollet förvandlat dem. (Skakar dem ur pungen på et bord).

LINDÉ. Du vet väl inte fjelf, hvar du lagt dina pengar. Hvem har kunnat ta bort dem för dig?

PETTER. Huru herrn kan, fråga! Trollet, herre, och hans anhang, fom al-tid ligger ols på hälarna.

LINDÉ. Jag vil gärna erfätta din förluft, bara du nu häller munnen på dig.

PETTER. Ja herrn vil inte tro, at de kunna häxa och göra fig ofynlige; men jag är läker på 3 at de än i denna ftund C 3 fpö'fpöka omkring väggarne här inne, och fkratta åt mig til på köpet. _

LINDE. Tyft, hör du _ och lägg nu min råck i kofferten.

PETTER. Det är inte värdt herre!

LINDE. Hvarför inte?

PETTER. Rara vi vända ryggen til, få gräfver trollet ut honom igen. (Öpnar kofferten, och finner Henriettes bille t). Så

för tufan! __ åter något nytt igen! _

Tag ut det här papperet herre!

LINDÉ. Hvad är det? Et bref?

PETTER. Tror herrn nu, at mina pengar ä' anammade ?

LINDÉ. 1-runtimersftyl? Jag fkall väl fe hvad det är. (Ld[er). "För mig är "ingenting tilflutet. Förundra Er därföre "icke, at finna detta bref på et ftälle, där

"Ni minft förmodar. _ Ni har updragit

"er närvarande värd at uphäfva er förbin-"delfe med Leonora. Detta är mig oändligen kärt. Jag tviflar nu icke mer på "upriktigheten af er ömhet för mig. Jag "vil i afton upfylla er önfkan at fe mig, "få framt Ni förut genom en

billet, fom "Ni kan lägga på ert bord, heligt låfvar "mig, at förtiga vårt möte. Om Ni därom "låter märka en halfdragen anda, kommer "den ftraxt til mina öron, och Ni— har "för evigt förlorat mig — Befinna detta!

"Tor-"Torde hända, det är mödan värdt, at fö-"ka förtjena min hand".

PETTER. Hvad tror herrn nu då?

LINDE. Hvad jag bör tro. Någon lönndörr här i rummet__eftergjorda nycklar __ det är hela underverket.

PETTER. Men hur fan har hon då kommit under fund med, at herrn inqvar-terat fig här? (Med ifver). I et ögonblick ömfa vi qvarter, och fom blixten är hon ols åter igen på halfen _ går in i rummet, öpnar herrns koffert och min kapp-fack, vänder op och ner pä våra faker, ftjäl bort mina pengar, fkrifver bref, lä-fer igen — och förfvinner. Och alt det gör hon utan minfla buller, utan at någon fer henne komma eller gå. _ Och

ändå har jag orätt _ (Linde /krattar). Se

nu fkrattar herrn åt mig igen. Aldrig har jag trott, at herrn fkulle vara en få förhärdad fritänkare! _ Men den fkrattar

bäft, fom fkrattar lift _ och det blir väl

trollet, det, gunås.

LINDE. Jag måfte väl fvara, kan jag tänka.

PETTER. Svara fan, herre?

LINDÉ. Hvarför' inte ?

PETTER. Tror herrn då aldeles inte at det ges några troll och _ fpöken

och _ löfjerfkor och _ fkogsrå och __

C 4 fjö-fjörå och — tomtegubbar och __ mera få-dant? —

LINDE (/krifver). Ser du inte at jag Jkrifver, din narr?

PETTER (halfhögt). Ja ja, verlden är fideles förhärdad i otro —-

TIONDE SCENEN.

DE FÖRRE. FREDRIK.

FREDRIK. Det är dukadt, herre.

LINDÉ. Jag kommer ttraxt. (Fredrikgår),

ELFTE SCENEN.

LINDE. PETTER.

LINDE. Jag behöfver bara lämna brefvet här på bordet, fkrifver hon. Den ofynlige courieren kommer väl och hämtar det. — Men hör, Petter! Om du fkul-le gömma dig här, och lura på honom?

PETTER. Jag herre?

LINDE. Ja du.

PETTER. Ja om herrn ger mig tre eller fyra man vakt, få vil jag förföka

„__ Men allena? Inte en handvändning,

herre! _ Hvartil Jkulle det ockfå tjena?

Om en råtta rörde fig där borta i Vrån ,

finge jag flag af förfkräckelfe. _ Nej,

herre, tag inte illa op - - - (Drar fm herre tilbaka, och /pringer forft z<(. Lindé firat-tar och går efter). ~ ' TRE-TREDJE AGTEN.

Carlsbcrgs rum. Ljus på bordet.

FÖRSTA SCENEN.

CARLSBERG. PETTER.

CARLBERG (kommer in). Kom in Petter! Hvar är din herre?

PETTER. Han kommer fnart hem, herr Carlsberg.

CARLSB. Månn den obekanta damen åter igen ger honom et rendez-vous?

PETTER (förlägen)., Hvad fäjer herrn?

CARLSB. Men hans flyttning torde väl för det förlta afbryta hennes förföljel-fer. Innan hon får veta - - -

PETTER. Ach herre, hon vet alt_ framfarna, närvarande och tilkommande ting. _ Om jag bara tordes tala!

CARLSB. Hvad är det fom hindrar dig?

PETTER. Bevara mig, herre! Den fom trotfar trollen, är en fjelffpilling.

CARLSB. Hvad fäjer du?

PETTER. Tänk, om hon nu vore här!

CARLSB. Hvar fkulle hon då vara?

PETTER. Bakom o Is _ framför ofs ^ mellan ofs! — Kanfke hon juft nu kryper hit in genom et råtthål.

C 5 CARLSB.CARLSB. Petter är vid godt hu-meur, märker jag. Vidare!

PETTER. Nej, herre, jag är inte vid godt humör. Jag vil gärna ha min nattro, jag. - - Men fäj mig, herr Carlsberg , är det nu på modet här i Stockholm, at fpöka midt på ljufa dan? Har man hört at', at trollena på flera ftällen läfa op koffertar och kappfäckar ?

CARLSB. Hvad?

PETTER. At förvända mina pengar

i nötteV!_ likfom jag vore en nötknäp-

pare!

CARLSB. Hvad menar du med det, Petter?

PETTER. Ach, herr Carlsberg! vil herrn at trollet Ikall nypa mig brun och blå i natt? _

ANDRA SCENEN.

DE FÖRRE. LINDE.

LINDE (til Carlsberg). Nu är jag til er tjenll, min vän! (Til Petter). Vänta mig i min kammare. Jag kommer Itraxt efter.

PETTER {darrande). Hvad befaller kerrn ?

LIN-LINDE. Gå, fä jer jag (halfhögt) och hål! munnen på dig!

PETTER. Men trollet, herre?

LINDE (fom förut). Din narr!

PETTER (går med mycken änpßciri). Ach Gu' tröfta mig, fattiga barn!

TREDJE SCENEN. LINDE. CARLSBERG. Sedan FREDRIK.

CARLSBERG. Törs jag fråga, hvarifrån Ni kommer?

LINDE. Från poften. Jag väntade

bref, lom jag likväl inte fick._Men min

bäfta vän! har ni varit hos Leonora ? Och hvad har ni uträttat? Vil man Ikänka mig mit löfte?

CARLSB. Det gick aldeles, fom jag fagt Er förut. Gubben Fredberg är en förnuftig man. Det gör honom väl lite ondt, lör lin gamla väns, er fars Ikull; men en omftändighet, fom lyckligtvis kommer Er til pafs, är Leonoras böjelfe för en vifs Dalbäck. Och på det vilet bli ni hulpne alla tre, mit herrfkap.

LINDE. Jag är er vänfkap outfäjli-gen förbunden. Nu kan jag fåledes öfverlämna mig åt den fälla tanken, at få äga det föremål mit hjerta valt.

CARLSB»r44 ==

CARLSB. Er ofedda fköna ? — Bäfta Linde! är er dårlkap ännu inte kurer rad?

LINDE. Kalla det dårlkap eller hvad

Ni behagar. Jag förlåter Er __ men tro

inte, Ni kan återföra mig til ert förnuft.

CARLSB. Hvad? alla mina välmenta varningar - - -

LINDÉ. Ha verkat motfatfen. I fan-ning, jag har användt alla edra grunder at fegra öfver min kanfke altför oförfigti-

ga böjelfe, men för fent; _ den hade

långt förut fegrat öfver mig. Ingenting i verlden kan öfvervinna den.

CARLSBERG (med köld). Utom tiden.

LINDÉ. Nej, min vän! Hvad fom fångflar mig vid detta fruntimer., beror inte af tidens välde: tvärtom, det öfver-vinnér Ijelfva tiden. Hennes förftånd, hennes milda väfende, hennes hjerta måfte för hvar dag alt mer förtjufa mig, om ockfå hennes figur - - - men jag har den fäkrafteä anledning, at tro alt vara fullkomligt hos henne.

CARLSB. Hypocondrifter och kära botar man inte genom ikäl och förnuft. Förftröelfer pläga fnarare lyckas. Tillåt mig, at ocklä med Er förföka den kuren. Jag har låfvat någon, at i afton föra Er på cn bal, LIN-45

LINDE (jörlagen'). På en bal? mig? i afton? Jag danfar aldrig.

CARLSBERG (leende). Aldrig ? Har er okända gudinna beröfvat Er minnet ock-lä? Kommer Ni inte mer ihog, at vi x middags ville flå vad med hvarann, hvem fom fkulle tröttna fift, Ni eller jag?

LINDE. Men i afton, omöjligt.

CARLSB. Det är et fruntimer__ en

af mina vänner _fom jag gifvit mit löfte, och jag fkulle inte tro, at ni vil blott-flälla min parole. Ockfå är det billigt, at ni en liten fmula bekymrar Er om våra fynliga flickor här i tta'n. Man bör ingenting förfvärja här i verlden; och mänfk-liga naturen har ändå det med fig, at , det fynliga gör mera intryck på ofs än det ofynliga. Jag fkulle prefentera Er för

en dame, fom_ (leende) det förflår fig,

om Lindes hjerta vore fritt _ kanfke

kunde göra et vådligt förfök nog til defs eröfring.

LINDÉ. Förfkona mig i dag. Jag fkulle omöjligen göra Er någon heder.

CARLSB. Jag fkall fäja henne förut, om Ni behagar, at Ni är kär. En fådan underrättelfe urfäktar alt, hvad en män-nifkja kan göra bakfram.

LINDE, Tack för er recommenda* tion!

FRE-46

FREDRIK ([kommer _ talar fagta med

Carlsberg).

CARLSBERG (til Fredrik). Det är väl. Han (kall vänta!

LINDE. Inte för min Ikull. Farväl få länge!

CARLSB. Imedlertid, befinna Er! Om Ni inte vil med godo, låter jag föra Er dit med väpnad hand.

LINDE. Det vore nog! (Bägge gå. Fredrik går Jör ut med I]nlet).

FJERDE SCENEN.

Lindes rummörkt.

JOHANNA (kommer in genom lönndörren med en korg i handen, /om dr höljd med et Jidentygs öfverdrag).

Det är fasligt mörkt här!_Hur fkall

jag hitta på bordet, för at Mila dit den här korgen? (Famlar omkring). Nu fattas ingenting mer, än at Herr Petter komme inrulande. _.Hvar är jag nu då?

_ Til vänfter är bordet_til höger dörren. _ Åh nej då! Jag är aldeles vilfe.

__ (Famlar vidare omkring. Man hörer någon utanför jcenen Jdtta en nyckel i dor-

ren). Jag är förlorad! Man kommer _

Hur"Hur' fkall jag nu komma undan?]ag vet hvarken fram eller tilbaka.

femte scenen.

JOHANNA. "PETTER.

PETTER (åpnar dårren, JViger in med darrande fteg och har et ljus i handen). Du

trolldomsancte _ fom genomtränger fjelf-

va ftenmuren _ fom -vet mina hjertans

tankar, och plundrar min kappfäckj _,

fcona mig, fattiga fyndare! _ Om du

vil fnatta, få håll dig til min herre! Det är långt mer at ta hos honom. Och för alt i verlden, vifa dig inte för mina fvaga ögon! _ (Johanna blajer ut ljufet).

Hjelp! hjelp! (dan faller omkull af får-(kråckelje).

JOHANNA (fattar honom om halfen. Med för Hälld råfl). Om du ikriker! _

PETTER. Söta herr Niffe! jag vil gärna Ikrika fagta. (Med en qväfd ton). Var barmhertig!

JOHANNA. Tig!

PETTER. Ach! det kan ju ingen fjäl höra mig.

JOHANNA. Tig, eller dö! (kryfler honom).

PETTER. Ach, jag är ju redan död! hvad vil d!p mer begära? JO-JOHANNA. At du är på våt fida.

PETTER. Ja, ja!

JOHANNA. Du ljuger.

PETTER. Nej, nej!

JOHANNA. Du! (krtjfier honom.)

PETTER A ch och ve! Han ftry-per mig!

SJETTE SCENEN, DE FÖRRE. LINDE.

LINDE (ropar). Petter! (Så fnart Johanna hnr Lindé-, ßdpper hon Petter, och Jpriuger åt en annan fida).

PETTER. Hvem ropar mig?

LINDE. Hvem talar du med här i mörkret ?

PETTER. Med trollet.

LINDE. Hvad? har du fett det?

PETTER. Nej j men jag har kännt det, herre! __ Kom inte närmare! Det är vilst här ännu.

LINDÉ. Jag fruktar endaß at det är borta. (Famlar omkring i rimmet').

PETTER. Ach, det har få fasliga klor, herre!

LINDE. Det {kall nog gömma dem! (Följer Johanna efter det fagta buller hon gör, i det hon /öker undkomma honom. Ånt-

Ii-ligen kommer hon ndrci iSnndörren, då han /låter på hennes kors, och fattar uti hanom). Nu har jag- tag, Petter!

PETTER. Ah, hall falt, kära, herre! .

LINDÉ, Hvem du ockfå ma vara _ flå!

PETTER. Viftoria! *

LINDE. Ljus! ljus!

PETTER. Straxt, herre! _ Släpp bara inte loft! (Går).

sjunde scenen.

LINDE. JOHANNA.

LINDE. Det måtte vara et qvinligt troll_det känns likfom en kjol. _ Tålamod, (kona trollgudinna _Du fer, jag

hr en irrande riddare, fom lörftår at göra din konft til intet.

JOHANNA. Så, min herre? [Släpper korgen, och Jmyger fig ut genom lönndörren).

Åttonde scenen.

LINDÉ (allena).

Hvad? Förfvunnet? Jag måfte följa. Om jag för andra gängen ertappar D dig!dig! - - - Men hvad har jag i handen? - - - Hvarföre dröjer han få länge med ljufet? - - - Et fruntimer var det fäkert

•— få mycke kunde jag märka _ Fort

hit med ljus, Petter — Ikynda dig!

nionde scenen.

LINDÉ. PETTER (med ljus).

PETTER. Jag kan inte gå fortare, herre _ det llocknar.

LINDE. Lys hit! hjelp mig föka!

PETTER (håller ena handen for Ögonen). Ach, jag törs inte fe ut, herre!

LINDÉ (med hetta). Lys, fäjer jag.

PETTER (Jom förut). Har herrn kännt klona?

LINDE. Hör du inte?

PETTER (Jom fornt; kommer med darrande fi eg närmare, men far åter tilbaka af jörßr äckel fe). Och bockfkägget, herre!

LINDE. Odrägliga männilkja!

PETTER (fom förut). Ach, nådgun-ftige mältare i tufen konfter! tilräkna inte mig, at ni är fången! — Det är inte jag, utan min herre, fom håller Er i kragen.

LINDE. Nå, hvad måfte man inte ha för tålamod med en fådan fåne!

PET.PETTER (tvingar fig). Så fatta mod, Petter, efter din Herre befaller dig! (Tar handen från 6goyen). Huhuhu! (Ser fig ängsligt omkring, och blir var/e at hans herre kaller blott en korg i handen). Hvad,; lierre ? _ Sitter han nu i den där ? _

LINDE. Din narr! han måfte ha gömt fig här i rummet. (Söker).

PETTER. Ja fök länge nog, herre! Ni finner ingenting. Det är fäkert en ande — hur fkulle han eljeft komina hit in? — och andar ä' luft, herre, _ och luft kan man inte fe. _ Nu ä' vi väl faft ! — I qväll far han fäkert och fkaf-, far fig förftärkning, och bryter lig in med et helt regemente af famma llag.

LINDE. Tröfta dig, min kära Petter ! Den anden är glad, at han kommit härifrån med et blått öga. _ Han var rätt illa i klämman 3 eljeft hade han inte lämnat den här korgen i fticket.

PETTÈR (med courage). Ja, herre_ det är fant — det ges ingen ftörre flackare än fan, när han en gång kommer i knipen.

LINDE (pekar på et med et täcke öfverhöljdt bord). Ah! kanfke han Utter under bordet. Lyft op täcket, Petter!

PETTER. Ach, kära herre! - - -

D 2 LIN-LINDE. Vil Ni ftraxt vara få nådig , herr Petter ?

PETTER. Min aldranådigafte herre! jag har inga ögon at mifta.

LINDÉ. Karl! - - - Men hvad hjelper det at bli ond ? _ (Räcker åt honom korgen). Se. här! tag af mig korgen! och ge mig ljufet!

PETTER. Bevara mig ifrån at röra vid det, fom kommer från fan! _

LINDE. Nå det går för långt! (Sätter korgen på bordet och föker därunder).

PETTER. Ja, om herrn hade kännt klona bara!

LINDE. Din tok! Det trollet har vifst inga klor, utan fmå, nätta, mjuka fingrar. _ Jag är läker på, at det varet

fruntimmer.

PETTER. Så mycke värre! De qvinliga fatarne ä' de aldrafarligafte.

LINDE. Om du ändå fått fe henne i anfigtet! —

PETTER. Ach herre! jag har nog af det jag kände! __ Och et få ohyggligt tjut _ likfom det kommit från fjelf-

va blåkulla!

LINDE. Jag ville ge dig en riksdaler, om jag varit i dit ftälle.

PETTER. Det hade gärna ftått til tjenft för inte3 herre. Jag begriper inte,

hvad53

hvad trollena ha för godt af at pina mig; jag tror ju på dem af alt mit hjerta.

LINDE. Förmodligen är det någon fom vet, at du är en mes, därföre roar han fig med dig.

PETTER. Ja, ja, en vacker någon!

_ Om det bara vore et fruntimmer,

fom herrn menar, hvar är hon nu då?

LINDÉ.' Borta.

PETTER. Genom fönftret?

LINDE. Nej, genom dörren.

PETTER. Då hade jag väl mött henne. Nej herre, det var ikenbarligen trollet, lom for ut genom lkorften igen. _

Hela rummet var fullt med fvafvelrö.k, när jag kom in, och en machine flög å-ter och fram öfver hufvu' pä mig, lom fåg ut aldeles fom en nattuggla, j

LINDE. Månn det kan vara en lönndörr här i rummet ? (Känner åt på våggen).

PETTER. Herrn fer väl, at det är bara tjocka flinthårda muren.

LINDE. Nå, lika mycke då! (A/höljer korgen). Lät ofs le åt hvad fom ligger här i korgen!

PETTER. Ach herre je - - -

LINDE. Se där_ en vacker bandros—

PETTER. Kan Herr Urian väfva band ocklå?

LINDE. Och ännu en blilet?

D 3 PET-PETTER. Ja den fördömda corre-fpondancen! (Medan Lindé Idjer). Herr Linde, hör då en gäng mina välmenta

råd! — Herrn känner inte fan än_Herrn

tänker leka med honom — men han leker med herrn, likfom katten med ratten. På flutet anammar han en lifslefvan-de med hull och hår —

LINDÉ (med förtjusning). Petter! Petter! Petter!

PETTER. Hvad fattas herrn? LINDÉ (häftigt och med eld). Jag fkall le henne — i denna alton! Jag fkall gå med Carlsberg på balen — därifrån fkall en masquerad karl föra mig til henne med förbundna ögon — på den här band-rolen fkall man känna igen mig! —

PETTER. Och herrn vil våga därpå loft?

LINDE. Du vet hvad jag fedan den olyckliga affären altid bär hos mig. (Vi-far et par terzeroler). Med denna tafk-

bok vågar man ingenting. Må tufende faror möta mig ! — (Med hög/la affefå). Min väg går ju til henne! Det är henne jag fkall 'c!

PETTER. Blif inte ond på mig, herre! Men et hemligt möte om nattetid —

den förklädde karlen _ de förbundne ö-

gonen} — alt det där ii' inga goda teckn — - 1 LIN-LINDE. Håll munnen på dig! Sätt falt den här bandrofen vid min hatt!

PETTER. Slå häldre ihjäl mig, herre! — Jag fer väl, jag målte förföka det ytterfta — (Kaftar fig på bågge knän). En trogen tjenare lkall lefva och dö för fin herre. Om trollet blir rafande på mig, få må det plåcka fonder mig; — men jag kan inte tiga. — Min herre , min al-drafötafte herre! gör aldrig någon vi-fit hos den där trollpackan! lät beveka Er! Herrns fattiga trogna Petter ligger här på fina bara knän för herrn. — Genom denna välmenta bön upretar han hela troll-fälllkapet mot fig — men han bevifar ät-minltone i fin filta Hund fin flora tilgif-venhet för fin herre och husbonde.

LINDE. Stig op, din godhjertade narr! Tag inte få illa vid dig! Vi råkas fnart igen.

PETTER. Ach herre! den fom en gång far til blåkulla, kommer aldrig i-gen.

LINDÉ. Jag kommer vifstigen, Petter! Vänta mig här, och laga bara at här är ljus, när jag kommer.

PETTER. Skall jag vänta herrn hdr?

LINDE. Hvar eljelt?

PETTER. Då må jag få gärna hänga op mig genall.

D 4 LIN-LINDE,]ag befaller dig at bli här.

PETTER. Så är då denna natten min

fifta! _ Farväl, herre! Om trollena läm- .

na någon bit qvar af mig _ få var få

god, och lät ärligt begrafva den!

LINDE. Det klappar; lät op!

PETTER. Jaja, kära herre! (Öpnar dörren, jpr va ger for[krdckt några ßeg tilba-üa, och ßriker). Ah! _

tionde scenen.

DE FÖRRE. CARLSBERG.

CARLSBERG (i det han kommer in, til Petter). Hvad felas dig ?

PETTER C flat). Urfäkta mig, kära herre! Jag tog »herrn för_ för fan.

CARLSB. Hvad?

LINDE. Ja, urfäkta honom, min vän! Han har ibland fina raptus __

CARLSB. Aha! Nu kan jag förklara hvad han fade för en Hund fen. _

(Til Linde). Nå hur' är det? Har Ni tagit ert partie?r

LINDÉ. Ja, jag är färdig at lyda Er.

CARLSB. Bravo 1 _ Se! nu fer Ni helt annorlunda ut — Så munter! lå re-folveracl! .— Jag Ikall lakert göra lycka med Er. Ni Ikall utan tvifvel behaga

denden ungà damen — och bara Ni en half timme difcourerat med henne, lå fvarar jag före, at vi i morgon föraflkeda den ofynliga.

LINDE. Smickra Er inte för mycke! — Jag följer Er på balen — De bekant-fkaper Ni fkaffar mig, förtjena utan tvifvel at värderas — Men at mit hjerta Ikulle komma med i fpelet? — Aldrig! '•— Jag känner det bält. Jag ällkar för förfta — och lilla gången, få vifst fom —

CARLSB. Nå nå, trotfa inte!—Men det är redan fent på aftonen. Vi komma fäkert bland de fifte.

LINDE. Men kan jag gå, fom jag

är?

CARLSB. Hvad fattas-Er? Ni är ju rätt galant!

LINDE. Lys Petter!

PETTER (afßdes). Courage!

d 5 F]ER-FJERDE ACTEN.

Henriettes Rinn. första scenen.

HENRIETTE (klädd fom i for fia Akten). JOHANNA.

HENRIETTE (under det Johanna jämkar nåoot Jmàtt på hennes kläder). Fort! fort! Han lär ftraxt vara här.

JOHANNA. Om någon kammarpiga i fta'n klär fortare af och på, än jag gjort denna gången, vil jag ftraxt förlora min tjenft, få gärna jag ockfå behåller honom. Jag har ju inte en gång gjort mig tid at öpna munnen, och fråga Mamfell, huru det gick til på balen?

HENR. Kär förft ut mina kläder, få vil jag berätta det för dig, om vi hinna.

JOHANNA (lägger en balklddning, fom hänger öfver en fiol, jàmte annan granlåt, i en korg). Et tu tre, är jag här igen! (Springer bort, och kommer inom et ögonblick igen). Nå mamfell?

HENR. Jag var där bland de förfta, och fladdrade få länge med Leonora och hennes Dal bäck — fom bägge voro få glada, likfom et par herdar i Gefsners I-dyller — då min bror fteg in i fålen med

Lin-59

Linde. Leonora och Dalbäck förlorade fig bland de danfande. Bägge herrarne kommo til mig. Jag hörde inte en gång under hvad namn min bror prefenterade

mig för Linde _ få förvirrad var jag_

men det var ingenting mot Lindes förlägenhet, hans confufa Ivar och den ån-geft, hvarmed han fom oftaft tittade åt dörren. — Min bror ftällde fig bakom min fiol, och hvifkade mig få ofta han kunde i örat: "Muntrare! Laga at han

"fer på dig"! _Äntligen fick jag honom

få långt. Några minuter fåg han mig fkarpt i anfigtet _

JOHANNA. Och kände inte igen Mamfell ?

HENR. Huru var det möjligt? Han har ju aldrig fett mig annorlunda än en maxque.

JOHANNA. Men röften ?

HENR. Förftällde jag få godt jag kunde, och därvid kom mig ockfå bullret af danfen och inftrumenterne väl til

pafs _ Kort, han kände inte'igen migj

men oförmärkt bevärdigade han mig likväl med alt mera upmärkfamhet. Han började til och med l ä ja mig fmå grannlåter. — Efter aftal böd Leonora op min bror til cn långdans • - -

JOH.JOHANNA. Aha!_på det han in»

te fkulle märka at Mamfel och Linde förfvunno.

HENRIETTE. Man kallade ut Lindé i et annat rum, där en Masque väntade honom _ Så fnart han gått, fmög

jag mig ut genom en annan dörr, och öfverlämnade reften, fom fagt var, åt masquen —

JOHANN A. Som ockfå fäkert fkall göra fin fak lika bra fom vi — eljeft vore han inte min kufin. — Han har berättat mig hela marcheroutan. Herr Linde kufkar bara några hvarf omkring vårt qvarter, tils ban ungefär kan tro fig vara på ena ändan af Sta'nj och fen håller man vid bakporten, där min kuhn förer honom op i hufet med förbundna ö-

gon. -_ Men hör nu på mina bedrifter

ockfå Mandel! Jag har ftängt in den ftackars Petter i fin herres kammare, och ikrämt honom få förikråckligt med mit fpökeri, at han kanfke nu är nära fin ändalykt. — Tyft! jag hör någon komma. _ Er fi öja, Mamfell!

HENR. Tag emot honom du, Johanna. För anftändigheten Ikull, vil jag inte ltraxt möta honom. (Går).

JOHANNA (brå/lar figr). För anftändigheten Ikull? Då bör jag väl ockfå fe rätt ärbar, ut, AN-ANDRA SCENEN.

LINDE. LÖFGREN. JOHANNA.

LÖFGREN (förer in Linde med får-bundna agon, ger Johanna en vink, tar i-frän honom fårbandet, och går).

LINDE (fpringer med häftighet til Johanna). Är jag äntligen få lycklig • - -(Stutfar och tar häftigt et par fteg tilbaka)»

JOHANNA (med aß fia tion). Min

herre _ jag är — jag vet inte — jag

fruktar, Ni milstar Er —

LINDÉ. Nej jag mifstar mig inte__

hon är helt vifst trollet, fom jag i afton ertappade på mit rum.

JOHANNA. Hvad? Och herrn kan våga föka op trollena i fina egna rum?

LINDE. Hvarför' inte? __ Det ges et vifst Hågs troll, fom jag tycker mycke om. _ fådane, fom tiå i vifan til

exempel:

Med vacker växt och fri[ka runda kinder,

Och Jjelfva nöjets mine - - -

JOHANNA. Hvad pratar herrn för flag? _ Han menar väl - - -? Åh bevars hvad han bedrar fig! — Vi äro et par ärliga häxor.

LINDE. För et par artiga flickor erkänner jag Er rätt gärna; men om det

in-inte ftår bättre til med er ärlighet än med ert häxeri - - -

JOHANNA. Hvad, min herre? Det kallar jag en ägta naturalift ! Han tror hvarken på häxor eller ärliga flickor. Vänta bara! Det fkall han aldrig glömma. — Se där kommer trollet, fom nog lkall omvända honom, hoppas jag.

LINDE. Ha — min äKkvärda obekanta! (Johanna går).

TREDJE SCENEN.

HENRIETTE (:med masque). LINDE.

LINDE. Ja det är hon! _ Mit hänryckta hjerta flyger Er til mötes. — Skall jag äntligen fe Er, Mamfell ? Vil Ni äntligen fluta mit qval?

HENRIETTE (imed lätthet). Ert qval? Ni fäjer vifst för mycke. För mit kön är väl nyfikenheten et qval — fom ni

tro mina herrar — men en' man! —

LINDE. Ach Mamfell, om min kän-fia inte vore annat än en nyfikenhet —

HENRIETTE (med ömhet). Linde! Ni vet huru gärna jag vil vara öfvertygad, at det är mer —Vårt befynnerliga förhållande til hvaran börjar bli mig f]eif til laft. Likväl måfte jag ännu tveka at up-

häf.63

hafva det. — Ni vet at ingenting af alt

hvad Ni företar, är mig obekant _ det

må nu gå til på et naturligt eller öfver-

naturligt fätt._Jag fågEr i afton på balen

tala med en dame, fom tycktes göra åt-

lkilliga anfall på ert hjerta _ och jag

ikulle våga uptäcka mig för Er, innan jag vet huruvida det lyckats henne?

LINDE. Grymma! Denna tilgjorda fvartljuka är ingenting annat än en und-flygt, för at ännu längre upfkjuta min lycka.

HENR. Nej Linde, Ni gör mig o-rätt. Det är verkligen af ganfka mycken vigt för mig at veta, hvad intryck denna dame gjort på Er.

LINDÉ Det vil jag utan betänkande fäja Er.

HENRIETTE. Men fanningen, min herre! rena fanningen! Ty annars vet, at min trollkraft - - -

LINDE. Ach Mamfell, lät ofs tala om den en annan gång! Ni tror inte, i

hvad grad jag är otrogen. __ Men nu,

angående den där Damen, fom fatt ert

hjerta i en för mig få fmickrande oro!_

At vara upriktig _ hon är vacker _

ännu mer: hon har mycke förltånd.

HENRIETTE. Äh, vacker kan man juft inte fäja _

lin-LINDE. Förlåt mig, at jag vågat

påftå det _ Hon är oftridigt mycke

vacker_och hennes behag, hennes vett

hade i ögonblicket lätt kunnat förtjufa

mig _om jag inte — til min olycka __>

förut lärt känna Er.

HENRIETTE (flämtande). Til er olycka? Förträffligt!

LINDE. Ni ville ju höra fanningen. — Detta fruntimer tycks vara mindre de-fpotifkt. Hon hade kanfke handterat mig

mänfkligare _ Och ändå är jag af Er få

förbländad, at hela min upmärkfamhet

endaft fökte likheter _ mellan Er och

henne 5 at jag hade ögon för ingenting

annat. Och _ ära vare min fantajfie —

jag fann ganfka många. (Med eld). Juft denna bländande hvithet — deffa fköna händer — denna nätta växt _ denna ädla åtbörd _ förnuft, utan lyftnad at imponera — qvickhet, utan bemödande — fkicklighet at behaga, utan affigt _

HENR. Ni talar ju helt förtjuft om henne.

LINDE (med liflig ömhet). Medan det är er bild, Mamfell, fom jag i denna dame målar. — Ach, om Ni haft en trogen fpion på balen, huru lätt fkulle edra fvart-fjuka tvifvel förfvinna! — Hade Ni fett, huru jag afbröt värt famlal} huru oefter-

tänk-tänk(amt jag lämnade henne, för at lkyn-da til Er __

HENR. Min herre, jag har - - -

LINDÉ (förundrad). Hvad Mamfeli?

HENR. Jag har fett alt. Men mer än alt detta öfvertygar mig denna uprik-tighet, denna ifver at förfvara Er. Edra

blickar, er mine, ert tal _ alt äro oe-

motftåndliga bevis af er ömhet. Ni har fegrat. (Rycker af fig masquen och ßojcin).

LINDE. Himmel!

HENRIETTE (leende). Ni häpnar?

LINDE. Har jag inte orfak? — Jag finner inga ord - - - Hvad? Er var det jag fåg på balen! — Min lycka är ingen fantaifie mer! __. Jag fökte Er i Er fjelf— och fann Er.

HENR. Förlåter Ni mig min lilla krigslilt?

LINDE. Unna mig nu ockfå at veta dens namn, fom jag tilber!

HENR. Inte utan capitulatipn. Trö-fia Er få länge nied den för fä krän, at ingen ödets nyck lkiljer ofs _ at alt hvad

ofs angår, är lika. Det öfriga — om

Ni behagar __ i morgon.

. LINDÉ. I morgon? Et helt århundrade! Hvarföre inte i detta ögonblick?

HENR. Et lite ftraff för er otro. Om Ni vore mindre kättare., kunde jag E kan-kanfke genom en vink med min trollflaf förkorta detta århundrade _men - - -

FJERDE SCENEN. DE FÖRRE. JOHANNA.

JOHANNA (fagta til Henriette). Mam» fells bror är hemkommen.

HENRIETTE (jagta tiljohanna). För Linde genaft i lit rum, och få Inart min bror har lagt fig, förer du honom hit i-

gen __ men alt under en air af mycken

hemlighet — förfiår du? (Til Linde.) Min herre, följ denna ledfagerlka! (Lin-de befinnar fig och ßutfar; Johanna drar honom med fig).

FEMTE SCENEN.

Lindes rum.

PETTER (ligger pä golfvet. Et tit brändt ljus med läng veke flår på bordet).

Spökelfetimmen lär vara förbi nu_Det

fasliga rumoret har fagtat fig lite _ gu'

fke lof! •— (Stiger op med mycken /bärighet). Månn jag verkligen lefver? — Det är allting få ohyggligt omkring mig _ ljufet brinner likiom en dödslampa. (Vil

piit•putfa ljuf et, men tror fig i detfamma fe något), Ah, hvad flår där borta nu igen? (Släcker i ångeßen ut ljuf et). Tröfta mig, fattiga barn! — Nu kan jag beftälla om mit hus. —

SJETTE SCENEN.

LINDE. JOHANNA. PETTER.

JOHANNA (förer Linde genom lönn-dårren in i rummet och jå]er i detfamma fag-ta til honom). Vänta mig här. (Går.)

SJUNDE SCENEN.

LINDE. PETTER.

LINDE (går framåt __ flöt er på Petter — drar fram en terzerol). Hvad är detta? Hvart har man fört mig?

PETTER (ßoter pä terzerolen). Et gevär! _ (Skriker.) Nåd! Nåd!

LINDE. Hven) är du?

PETTER. Betjent hos en omänfklig herre, fom låter trollen göra ända med mig.

LINDE (förundrad). Hvad? Petter?

PETTER. Ja min aldranådigafte herre! Är det herrn fjelf, eller går herrn igen.

E i LIN-LINDE. Det är väl jag |elf, få myc. ke jag vet3 men hvar äro vi?

PETTER. I herrns kammare.

LINDE. Är du galen?

' PETTER. Hvar vil då herrn vara?

LINDE. Det "vet jag inte. Men en hyrkufk har kört mig åtminftone en half mil omkring i ßa'ft, innan jag kom hit.

PETTER. Ja få göra trollen , herre.

At drifva gäck med ärligt folk _ det är

deras handtverk, Om herrn vitste bara, hum de gått åt mig, medan herrn varit borta!

LINDE, Det Ikall du få berätta mig en ann' gång. Nu vil jag bara veta, om det här verkligen är Carlsbergs hus?

PETTER, Jo herre _ det är det.

LINDE. Det måfte jag öfvertyga mig om. (Vil gå).

PETTER. Hvart vil herrn ta vägen nu igen? (Haller honom i räcken).

LINDE. Hvad vil du?

PETTER (fattar honom om lifvet). Hålla mig falt i herrn. Tag mig med fig, herre'

LINDE {fliter fig från honom). Gå mig frän Livet, flyngel! (Går.)

AT-6p

Åttonde scenen.

JOHANNA. PETTER.

JOHANNA (kommer genom lönndörren, utan ljus). St!

PETTER. Hvad hör jag nu igen?

JOHANNA. St!

PETTER. Hvad är det?

JOHANNA. Kom!

PETTER (af/ides). Kom? Utan at veta hvart det bär af?

JOHANNA (fattar Petter i handen, i den tanken at det ät Linde). Fort bara!

PETTER (afßdes). Stretar jag mot, få vrider det halfen af mig. (Johanna förer honom ut genom lönndörren).

nionde scenen.

LINDE (allena).

LINDE (tror fig tala med Petter). Du har väl ändå rätt, Petter _ Det är möjligt - - - nej det är helt vifst - - - jag

finner ju igen alt hvad jag föker_ Men

det är likväl obegripligt! _ Skulle clet

1 ockfå vara et af hennes knep? — Skulle man väl låtit mig kufka genom gator och gränder för at förvirra mig? - - Petter! Hvar är du, Petter?

E 3 ti-TIONDE SCENEN.

LINDÉ. CARLSBERG. FREDRIK (går

framfor Carlsberg med ljus, fdtter det på bordet, och går).

CARLSBERG. Hvad? helt allena? Och i mörkret?

LINDE (förvirrad). Ljufet - jag råkade fläcka ut det - - - och ringde efter min betjent — fom aldeles inte låter höra af fig — curieufi nog !__

CARLSB. Ert anfigte, min vän, förråder, at någon annan orfak - - - Hvad fattas Er?

LINDE. Ingenting. CAffides). Hvart kan han väl ha tagit vägen?

CARLSB. Ni är få tankfull. _Hvarföre förfvann Ni få häftigt från balen?

LINDE (förlägen),, jag? få häftigt?

CARLSB. Och er bal-bekantfkap _ hvad tycker Ni om henne? Inte illa?

LINDE (med ifver). Inte illa? Hvilket uttryck! Inte illa! Et väfende, fom hos hvar förnuftig karl måfte göra det lifligare intryck.

CARLSB. Är det möjligt? redan Mr?

LINDE. Kär? — Jag tilber henne! . Förmår Ni någonting hos hennes anhörige? CARLSB.•J CARLSB. Alt __ utan Ikryf.

LINDE. Ach, få fkänk mig ert förord! hjelp mig til denna ängels hand!

CARLSB. Redan få långt? Allting afgjordt Er emellan, mit herrlkap? Det; kallar jag en häftig förvandling!

LINDE. Hvilken förvandling?

CARLSB. Det förftår Ni inte? Min irrande riddare, har Ni få aldeles glömt er förtrollade prinfefla? Sä mycke bättre! Let är rätta vägen at bli af med fådana häxor. Ni har gjort ganlka förnuftigt. Det är verkligen mer än jag trodde Er om.

LINDE, Ån bevars! fmickra Er inte ! Ni är längre från er önlkan än Ni nånfin varit.

CARLSB. Tala inte få underligt!

LINDÉ. Jag är ingenting mindre än fri från min obekanta.

CARLSB. Hvad har Ni då nyfs fagf mig?

LINDE. Sanningen. _ Den damen,

fom följde mig öfveralt, och den damen, hvars bekantikap jag gjorde på balen, är •— en pcrfon.

CARLSBERG ((krattar). Tro inte det!

LINDE (med eld). Inte tro hvad jag fett med mina egna ögon? Har man in-E 4 te^te hämtat mig från balen, för at föra mig til henne? Har jag inte talt med henne en half timme i hennes egna rum? __Om inte en olycksmännifkja — gudarne må veta hvad för et original — kommit för bitti' hem, vore jag ännu hos henne.

CARLSBERG. Här Hannar mit för-ftånd _

LINDE. Mit ockfå. Jag begriper inte pä hvad vis jag åter finner mig i min kammare.

CARLSBFRG (efter någon paufe, lifligt)• Rom lät ofs föka op en perfon, fom fnaraft torde kunna ge ols någon up-lysning om alt detta. (Tar ljufet och förer bort Linde).

ELFTE SCENEN.

Henriettes Rum.

JOHANNA. PETTER.

JOHANNA. Blif här, tils nfina andar afhämta dig.

PETTER. Andar? — Häldre vil jag bli här' nu och til evig tid.

JOHANNA. Välan ! Fatta mod \ Hör mig!__ Din pröfvotid är ute. Se på mig!

PET-PETTER. Jag är ftenblind —

JOHANNA. Vänd dig om!

PETTER. Jag kan inte röra mig.

JOHANNA'. Vil du ge dig i mit våld?

PETTER (äffides). i fatans våld _ ach herre je - - -

JOHANNA. Gif mig en kyfs! Jag är inte få ftygg, fom du tror.

PETTER (beßàndigt bortvänd från henne). Brrr!

JOHANNA, Se på mig åtminftone! _Se på mig, eller dö! — J trolldomsandar, jag kallar Er — (Det klappar).

PETTER. Ah! huru fkall jag komma undan? (Kryper bakom en gardin).

JOHANNA (affides). Hvem månn tro klappar få fent?

tolfte scenen.

CARLSBERG. LINDE. DE FÖRRE.

CARLSBERG {klappar dn en gång). Har ingen männiikja öron?

JOHANNA (öpnar dörren). Ach! Herr Carlsberg!

CARLSB. (kommer in). Är Henriette ännu oppe? -

JOHANNA. Ja, jag fkall flraxt fäja henne til. (Går.)

CARLSB.CARLSB. (til Linde). Jag är på Runden här igen. (Går).

TRETTONDE SCENEN,

LINDE. PETTER (bakom gardinen).

LINDE. Han går fin väg, och låter mig ftå här? — Drifver hela verlden gäck

med mig? _ Jag är få förvirrad af alla

de här hiftorierne - - - (Söker omkring i

rummet). Hvad fer jag? Petter?_Hvem

har fört dig hit?

PETTER. Trollet, herre!

LfNDE. Hvad? åter igen trollet?

PETTER. Ja, herre. Fråga inte länge. — Här i hufet % hela familien vara hemma. Jag flackare har varit illa ute nu igen.

LINDE (jer Cig omkring i rummet). Hvad? - - - Samma rum? hennes eget mm? Jag tilltar — det här är lite cu-

lieuft.___ [Pekar åt dårren). Här kom jag

ju in —

PETTER. Men huru komma vi ut i-gen, herre? Det är frågan.

LINDE. Aha! f— Efterhand får jag lite ljus i den flora hemligheten. Hon måfte ändå bo här i hufet ~

Pet-

ëi75

PETTER. Ja gu' tröfta ofs få vifst, herre! Hela hulet och Mamfellen och värden och gäften och jag med, ofkyldi-

ga kräk, fegla rättnu öp i luften _och

vi bägge, herre, ta en ända med förfkräc-kelle. Vi komma aldrig med lifvet ner igen —

fjortonde scenen.

CARLSBERG. HENRIETTE. JOHANNA. DE FÖRRE.

PETTER. Här ha vi nu hela com-pagniet, herre!

CARLSRERG. Se här, min vän, får jag nu det nöjet at i ert våld öfverlämna er okända fköna, er trollgudinna, er bal-

bekantfkap, er älfkarinna — alt uti_min

egen lyfter.

LINDE (ined häpnad). Hvad? Er fy.; fler? - - -

CARLSB. För at frälfa fin vän Leonora Fredberg från en fäftman, fom hon inte |elf valt, företar fig Mamlell Henriette Carlsberg at fånga Hr Linde med! fina egna fmå behag} men befinnade inte fin egen fara, den ftackars tokan!

LINDÉ. Ach, min H&nriette! jag kaii inte uttrycka min förtjusning - •

HENrHENRIETTE (med nedjlagna ögon). Linde !

CARLSR. Hahaha! Tänk Henriette, pm han nu ledsnat vid dina hokuspokus, och låtit dig löpa? Hahaha!

HENR. Elaka männifkja!

CARLSB. Det hade inte varit mer än rätt. Hvarföre är du få förbehållfam mot din bror? — I morres, då jag

berättade henne er ankomft, och tillika lät

henne förftå mina fmå affigter _ huru

hon då flog ner ögonen, och rodnade, och kallade mit projeft hundra mil från fig!

._ Min kära fvåger, om er huftru får få

mycken förftällning fom er flicka, få - - ,

LINDE. Ni vil göra mig ångerköpt, tror jag? — Men det är aldeles förgäfves! _ C Til Henriette). Er förftällning

och edra trollerier hade famma ofkyldiga orfak. Ni ville öfvertyga Er om uprik-tigheten af min ömhet - - -'
HENR. Ach Linde!

CARLSB. Och den fläckars Petter,

fom blef få illa handterad af trollet _

Jag tror, det blir aldrig karl af honom mer.

PETTER (fanfar fig, och fäjer med en djup juck). Mina pengar!

JOHANNA. Se här herr Petter! (Ger %onom pengarne).

• " PET-PETTER. Hvad? (vil carejfera henne). Du lilla föta troll!

JOHANNA. Ja, det tror jag! nu vil han fmeka nu — men nu betackar jag

mig.

LINDE. Men mina vänner! fäj mig, hur har det gått til alt det här?

CARLSB. Det Ikall vi roa Er med under vår lilla reyeillon.— Kom nu! Maten väntar på ofs. (Alla tre gå).

PETTER [til Johanna). Urfägta mig, kära Jungfru, at jag var en få dummer Jöns! — Den här gången hade hon fä när Ikrämt lifvet af mig; men hon Ikall inte narra mig få lätt mera. Nu vet jag, at kärleken är juft det trollet, fom gör mäfta oväfendet här i verlden.Exemplaret kollar häftadt tillika med Den Enleverade Ål/karen 16 Ikill.^ men färlkilt i2 fkillingar.

Den Enleverade Älskaren kollar fär« Ikilt 8 fkillingar.